

בתאריך ה-10.8 יצאנו חברי שכבת יב' כמשלחת לפולין. התאספנו בשדה התעופה בן גוריון ולא ידענו מה מצפה לנו. אני חושב שלכל אחד מחברי המשלחת היו חששות מסוימים. מה אנחנו הולכים לראות שם? האם זה יטלטל אותנו עד כדי כך? האם נקבל תשובות לשאלות שלנו? ועוד המון חששות וציפיות. המשלחת הייתה בת 6 ימים שכל יום ויום עמד בפני עצמו. בכל יום נסענו לאתרים ומקומות כדי לנסות לענות על השאלות שלנו ולהבין מה בעצם התרחיש הכול כך מפורסם ששמענו ולמדנו עליו בכיתות. ביקרנו באתרים מפורסמים ומוכרים וגם כאלה שפחות הכרנו ובמהלך המסע הבנו עד כמה הם משמעותיים. בכל יום למדנו ושמענו סיפורים. יצא איתנו למשלחת איש עדות מקסים בשם 'יצחק רייכנבאום' שגם ממנו למדנו לא מעט. התרגשנו, בכינו, צחקנו והתגבשנו כחברי משלחת, למדנו, התפעלנו, לא כל כך הבנו, שאלנו שאלות, קיימנו טקסים ועוד כל כך הרבה שאי אפשר בכלל להסביר. כל אחד ואחת מאיתנו חזר למסע עם כל כך הרבה, לא רק מידע וחומר אלא הרבה מעבר. חזרנו עם אופטימיות עצומה שלמדנו מאיש העדות שלנו, חזרנו עם הבנה, איך אנחנו יכולים לשנות דברים בחיים, כמה חשוב שנהיה טובים אחד לשני, גיבשנו ערכים משותפים ואין ספק שהמסע הזה היה כל כך משמעותי מאין ספור בחינות ונקודות מבט שונות!

קטע מתוך יומן המסע לפולין 2017 של איתי כפיר-

"היום אני מרגיש שאני חווה קושי של ממש במסע! זה כבר מעבר למחשבה, זה כבר מעבר מלהיות מזועזע. אני פתאום נכנס להלם ועצב. ושוב מגיע המוטיב המעצבן הזה שנקרא חוסר ההבנה. כמה כבר אפשר לומר "זה לא נתפס, זה לא נתפס" כל כך הרבה שאלות שאין להם תשובות. כל כך הרבה מחשבות שגם כשאני רואה הכול זה עדיין לא מובן בכלל. היום הגעתי למצב שפשוט דמיינתי את עצמי בסיטואציה כזאת. בשניות ספורות פשוט הכול קורה!

לרגע אחד יושבים בארוחת שבת, אולי אפילו משחקים משחק ביחד, צוחקים ושרים. בגדים נקיים, בושם ותסרוקות שונות. משתפים חוויות ומדברים אחד עם השני. וברגע השני, בשניות ספורות, אין שום דבר שמבדיל אותי מהאחר. אני נראה כמו כולם, מלא לכלוך ואבק, מזיע ועובד קשה. לא מקבל יותר מפיסת לחם קטנה לעומת הארוחה השופעת שהייתה לי לפני רגע במשפחה. בלי שבכלל הספקתי לחשוב על משהו... המעבר, אני חושב שזה הדבר שנוא מטלטל. המעבר הכול כך מהיר הזה, נו זה בכלל לא אפשרי! איך מתסרוקות שונות ומגוונות כבר אין שיער? איך מארוחה שופעת אני גווע ברעב? איך משמחה אני שקוע בעצב נוראי? וכל זה בלי שבכלל הספקתי למצמץ. אז כן, אני מנסה לשים את עצמי בתוך נעליים של מישהו אחר בתקופה אחרת והנעליים האלה ענקיות עליי. ושוב אני חוזר ואומר לעצמי "זה לא נתפס, זה לא נתפס"

המעבר הקשה והדרסטי הזה... המעבר הכול כך מהיר הזה. נו, זה בכלל לא אפשרי! ⊗